

Tudom, hogy ez a több igazság s több jólét küzdelemmel s munkával jár; de ne járjon az gyűlölködéssel s gonoszsággal. Tudom, hogy a haladás s fejlődés sok erőfeszítést s áldozatot kíván, s hogy a kultúra minden magasabb foka sok ember életébe kerül; de ne váljék az erők versenye marakodássá s a mérkőzés halálos harccá; ne csapjon fel a kultúra oltárain, hol a szeretet s a tiszta erkölcs lángjának kellene lobognia, magasra a gyűlölet tüze, mely embert ember ellen, osztályt osztály ellen, nemzetet nemzet ellen állít harcba; főleg pedig ne vesszen ki az emberiségből az együvértartozásnak érzete, mely kiegyenlíthetné az ellentéteket s a több jogban s a több jóban való részesítés által lehúzhathná a földre a krisztusi demokráciát.

Messze, messze járunk még ezidőszerint e felséges krisztusi világtól.

Pedig meg vagyunk váltva; de hozzá kell tennem, hogy Krisztus Urunk nem azt a megváltást hozta, hogy bűn többé ne legyen s hogy az ég jöjjön le a földre. Ez nem a keresztet viselő s hordozó Krisztusnak stílusa; hanem igen, megváltott úgy, hogy bűneink bocsánatára az Isten kegyelmét, önmegszentelésünkre az ő segítségét megnyerte s kiérdemelte s törekvéseinek elé az élet összes vonatkozásában eszményeket fűzött s biztosított, hogy ezúton ránk nézve boldogulás és dicsőség vár.

Ezek után ránk vár a feladat a karácsonyi evangéliumot valóra váltani, a krisztusi tanoknak testet adni, az igazságot gyakorolni s mindentől óvakodni, ami hazugsággal, képmutatással, bűnnel, igazságtalansággal teszi tönkre a karácsonyi reményeket.

Krisztus Urunk nyomában jelenjenek meg a földön a krisztusi emberek, én is, te is, sokan; s akkor nem várunk majd egy új Megváltót, hanem elvégezzük a mi dolgunkat, melyet az Úr ránk hagyott s amellyel megbízott.

Ő már megjött; karácsony már valóság; szüleasszony hát mi is ujjá s dolgozzunk; mindenki a maga körében azon, hogy Istennek dicsőség, az embernek békesség legyen. Akkor átültetjük a karácsonynak, annak az egy dicsőséges napnak érzéseit az év 365 napjára, s karácsonyi évünk, karácsonyi éltünk s karácsonyi világunk lesz a földön is.

(Prohászka Ottokár.)

Roráték.

Ilyenkor sok helyen már magas hó fekszik és cinkét fog a gyermekek orra, mikor iskolába mennek. Apró falusi házak ablakában jóval a hajnali szürkület előtt fel-fellobban egy-egy fénypillangó, majd megesisikordul a pítvarajtó és megesisörren

az öregszemű rózsafűzér. Rorátéra mennek az emberek. A karácsonyi örvendezéshez készülődnek. A rorátén arról énekelnek, hogy harmatozzanak az égi magasok és Betlehemnek őslakóiról, akiket figyelmeztettek, de hiába figyelmeztettek arra, hogy milyen vendégük érkezik nemsokára.

Titokzatos és kedves a roráték hangulata a városban is. Mikor a magas bérkaszárnnyákban hajnali álmukat alusszák az emberek és még az utcai villanylámpák is álmosan pislikolnak a hajnali őrésre érkező rendőrök feje fölött.

Jó ilyenkor fürgé lépésekkel végigkopogni a néptelen utcán és arról gondolkozni, hogy a templom fényében és melegében megszűnik minden sötétség és hideg. A jóakarátú emberiség nem várja hiába a Megváltót, mert a legnehezebb várakozás után is felgyulladnak a karácsonyeste örömgyertyácskái.

Kopog az úttest a rorátéra menők talpa alatt és riadtan dobban az emberek szíve, azoké, akik a legsötétebb botorkálás után sem várják a karácsonyi csillagot. Sokan vannak, akik a kenyérgondok, családi bajok, anyagi zavarok, erkölcsi bizonytalanságok útvesztőin bolyonganak és fényét nem látják a csillagnak, amely minden ember életének egére felragyog.

Akik hisznek a karácsonyi csodában, akiknek élete egy nagy adventi várakozás — egészen biztosan megéri saját külön karácsonyuk fényének fellobbbanását. Csak a kétségbeesett lelkeknek nincsen karácsonya, akik földre hajtott fejjel hinni és várni nem tudnak, remélni nem mernek.

Az adventi koszorús roráték drága hangulatában, mikor olyan tele van a lelkünk kérésekkel, várakozásokkal, legyen egy halk kis imánk azokért, akikre örök sötétség keserősége borul. A hinni, remélni, szeretni nem tudókra is gondoljunk és kérjünk nekik is szép várakozásokat és örömvilágos vidám karácsonyt.

Szent Miklós püspök.

Ma már szinte valláskülönbség nélkül, minden gyermek szorongva várja Szent Miklós püspök ünnepét, aki jelképesen felkeresi a gyermekeket, hogy a jókat megjutalmazza és a rosszakat jóra serkentse.

A szentéletű egyházfejedelem ugyanis arról volt nevezetes, hogy szerette ellesni a gyermekek és felnőttek titkos óhajait és teljesítette azokat.

Egy alkalommal sétálgatás közben meghallotta egy nyitott ablakon át két szegény varrónő sopánkodását, akik azért nem mehettek férjhez, mert nem volt pénzüik kelengyére. Szent Miklós másnap titokban bedobta a varrónők ablakán a kelengyéhez szükséges összeget.